

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
Kaplt. M. J. O. Branse,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

DE TIJGER

Werkblad van De Tijger-Brigade

NO. 78

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 18 OCT. 1947.

OPLAAG 7500

IN MEMORIAM.

De patrouille van 9 October hadt het verste punt juist bereikt, toen een uitzonderlijk tragisch ongeval het verlies veroorzaakte van drie kameraden van de Storm Afdeling onder wie de mortierhefpers:

Soldaat Eerste Klasse Pieter de Fouw

en

Soldaat Lima Broekman

In een, reeds maanden geleden geschreven afscheids-brief aan zijn familie, had eerstgenoemde geschreven: „Ik hoop niet, dat deze brief U ooit zal bereiken: maar je kunt nooit weten, waar het lood heenvliegt”, een bewijs, dat Pieter op alles voorbereid was en bewust leefde. Nu zullen zijn nabestaanden en vrienden hem daarvoor dankbaar zijn.

Ook van Lima, wiens toekomst als handelsman in Indië verzekerd scheen nemen wij afscheid in de hoop, dat een nog betere toekomst hem ten deel is gevallen.

Zij vielen tijdens de trouwe uitoefening van hun plicht in dienst van het Koninkrijk en voor ons allen, Gods wegen bleken opnieuw anders en hoger te zijn dan onze wegen en wensen; hoger en daarom uiteindelijk beter. Moge daarin een troost liggen voor familie en vrienden.

Teding van Berkhout

Yelprediker, I.-R.-S.

Drie doden. Ook Kille heeft pech gehad! „Verworderlijk sobere toelichting van zijn beste vrienden op het tragisch ongeval tijdens de patrouille op 9 October. Sobere woorden als van het kerkhoornuis:

Kille Smeets S.-Afd.-I.-R.-S.

Eens — bij het onderwinden van de heerlijkheid der Ierde Gods — zullen we even verwonderlijk sober de keezijde van de medaille waarderen: „Ook zij hebben geluk gehad!”

Die vrede voor hen, die rust van hen moet ons verzoenen met die pech van hen. Zij leven nog. In kameradschap blijven wij het leven delen: hun beter leven in een steeds beter leven van ons, hun kameradschap waardig. Hun dood mag en zal, allereerst voor ons, niet levergeefs zijn.

P. Konijn.

Almoezener I.-R.-S.

Soldaat G. H. Thijssen 230725004.

Tijdens een nachtpatrouille op 10 October j.l. viel Thijssen op het veld van eer bij het uitoefenen van zijn plicht als eerste-verkenner. Hij bracht het hoogste offer, dat een soldaat voor het Vaderland kan geven.

Naast een goed soldaat was hij tevens een goed kameraad, die met zijn zonnig humeur en opgewekt karakter steeds de moed ook bij anderen er wist in te houden.

Wij allen en in het bijzonder zijn kameraden van de tweede compagnie zullen hem nooit vergeten.

Soldaat Thijssen, rust zacht, kameraad.

Luit.-Kol. J. van Welzenes

C.-2-6 R. I.

Sld. O. V. W. G. H. THIJSSSEN

2 — 2 — 6-R.I.

Gesneveld op 10 October 1947.

Hij was een eenvoudige, goedhartige jongen, een der velen die hun leven gaven voor Recht en Vrijheid.

Ook hij laat een leemte achter in ons midden.
Zijn ziel ruste in vrede.

J. v. A.

HUIDE AAN HEN, DIE VIELEN

(Gaarne staan wij een plaatsje of aan onderstaand sym-pathiek schrijven, dat ieder onzer uit het hart gegrepen zal zijn. Het plan is niet zo gemakkelijk te verwezenlijken als schrijven zich voorstelt, maar wellicht kom zijn brief een aanpakking in de goede richting zijn.)

Na jl. Zondag een bezoek te hebben gebracht aan ons kerkhof op het Willemsplein kwam ik tot de conclusie, dat zoiets meegenomen zou moeten worden naar Nederland, in de vorm van een monument of gedenkzuil. Deze zou dan geplaatst moeten worden ergens in het midden van ons land. De nabestaanden zouden dit ongetwijfeld ook op prijs stellen en verder blijft het dan voor ons een blijvende herinnering aan de gevallen kameraden van de T.-Brigade.

Dech zoiets moet dan door alle manschappen van onze Brigade worden gesteund door bijvoorbeeld allemaal een gulden te storten. Hiermede zou al een bedrag ontstaan, waarmee iets moois gebouwd zou kunnen worden. Kan er geen commissie worden gevormd, die dit plan ten uitvoer kan brengen?

Ik eindig met het volgende: Wij zijn pas goede Tijgers, als wij onze gevallen Tijgers een laatste eer bewijzen, die hun toekomst, op onze eigen Nederlandse bodem.

Hoogachtend

Sold. Eerste Klasse W. J. E. Looman

Vbda. Staf T.-Brigade.

Vitaminen „G”

Als 'n dokter een patiënt behandelt met 'n bepaalde kuur is het een erge teleurstelling, wanneer zelfs de verwachte reacties uitblijven: de koorts wordt niet minder, de eelust keert niet terug, het gevoel van slaphoudt houdt aan. Nu ben ik geen arts en de lezers geen patienten. En toch: als je iemand al meer dan 30 injecties heb toegedend of met meer dan 'n handvol vitaminen hebt bewerkt dan verwacht je toch wel iets. Misschien geen merkbare resultaten maar minstens toch enige reactie.

Tot nu toe heeft nog nooit iemand mij gezegd of geschreven, dat hij het niet of wel eens was met wat hem min of meer regelmatig werd voorgezet. Heeft nog niemand mij persoonlijk een idee aan de hand gedaan: „hierover moest U eens wat schrijven”.

Niet dat ik zo gebrand ben op lan-ge discussies of uitgebreide correspondentie. Maar iedere mens wil toch graag zien, dat hij met zijn werk bereikt wat hij ermee bedoelt. Voor critiek moet een eerlijk mens altijd openstaan: 'n goede raad, 'n tip kan zelfs ongevraagd zeer raak en welkom zijn. Of zou nu werkelijk alles zo vervelend, geleerd, hoogdravend, vermoedend, los van de werkelijkheid, bekrompen, zedelijkheidsmanakig zijn; zou nu heus niemand tijd hebben voor mij en de anderen — die dienst te bewijzen?

Je kunt het met me eens zijn of niet, 'n andere mening hebben over wansmakelijke bioscoop-advertenties en kamerversterkingen, over verlot en alcohol, over sport en ontspanning over kerfboeken

en kranten, over vertoning en knusheid over grammofoonplaten en tucht, over verleden en toekomst. Maar op een beleefde en eerlijke manier getuigend van respect voor jezelf en voor anderen je mening zeggen of schrijven, is nog steeds flinker dan kankeren of afkammen.

Vergissen is menselijk, dat kan mij ook overkomen. Maar een verklaring kan dan het oordeel rechtzetten. Persoonlijk zou ik het b.v. niet leuk vinden wanneer mijn vader en moeder mij bij 'n eerste officiële optreden in een geboorte-advertentie voorzien hadden van een etiket als Redgy of Cherry of Hoyte of Melodia of Ismarade. Net of Piet of Marie, Ton of Gerda, Anke of Tjebbe geen goed-Nederlandse namen meer zijn. En als je nu aan je zoon of dochter iets moois op de levensweg wilt meegeven wel dan hebben we 'n prachtig voorbeeld in
Beatrice, Irene, Margriet en Mar-rijke. Dat zegt wat! Zo kun je je hele leven genoemd worden ook als je verloofd en getrouwd bent. Zo'n naam heeft 'n betekenis en is 'n symbool, een steun ook voor het kind, de ouders en iedereen.

Wie noemt nu zo'n ukkepuk: bijlart, kasboek, vulpen, radar, pi-sang, midway?

Een Christen geeft bovendien aan zijn kind bij het Doopsel een naam mee voor het leven als hulp om uit te drukken na te leven wat die naam aan moeds en edels in herinnering roept: Vader of Moeder of 'n grote figuur uit vroeger tijden. Een kind is een mens, die door de doop een Christenmens, een kind van God wordt. Het zal groeien en volwassen worden maar zich altijd zijn naam

Zij vielen tijdens de trouwe uitoefening van hun plicht in dienst van het Koninkrijk en voor ons allen, Gods wegen bleken opnieuw anders en hoger te zijn dan onze wegen en wensen; hoger en daarom uiteindelijk beter. Moge daarin een troost liggen voor familie en vrienden.

Teding van Berkhout
Velprediker I.-R.S.

Drie doden. Ook Kilkle heeft pech gehad! „Verwonderlijk sobere toelichting van zijn beste vrienden op het tragisch ongeval tijdens de patrouille op 9 October. Sobere woorden als van het kerkhofkruis:

Kilkle Smeets S.-Afd.-I.-R.S.

Eens — bij het onderwinden van de heerlijkheid der liejde Gods — zullen we even verwonderlijk sober de keerrijde van de medaille waarderen: „Ook zij hebben geluk gehad!”

Die vrede voor hen, die rust van hen moet ons verzoenen met die pech van hen. Zij leven nog. In kameradschap blijven wij het leven delen: hun beter leven in een dig. Hun dood mag en zal, allerseerst voor ons, niet tevergeefs zijn.

P. Konijn.

Aalmoezenier I.-R.S.

Soldaat G. H. Thijsen 230725004.

Tijdens een nachtpatrouille op 10 October j.l. viel Thijsen op het veld van eer bij het uitoefenen van zijn plicht als eerste-verkenner. Hij bracht het hoogste offer, dat een soldaat voor het Vaderland kan geven.

Naast een goed soldaat was hij tevens een goed kameraad, die met zijn zonnig humeur en opgewekt karakter steeds de moed ook bij anderen er wijst in te houden.

Wij allen en in het bijzonder zijn kameraden van de tweede compagnie zullen hem nooit vergeten.

Soldaat Thijsen, rust zacht, kameraad.

Luit.-Kol. J. van Welzenes

C.-2-6 R. I.

Sld. O. V. W. G. H. THIJSSSEN

2 — 2 — 6.R.I.

Gesneuveld op 10 October 1947.

Hij was een eenvoudige, goedhartige jongen, een der velen die hun leven gaven voor Recht en Veiligheid.

Ook hij laat een leemte achter in ons midden.

Zijn ziel ruste in vrede.

J. v. A.

Onze gevallen Tjgers een laatste eer bewijzen, die hun toekomst op onze eigen Nederlandse bodem.

Hoogachtend
Sold. Eerste Klasse W. J. E. Looman
Vbda. Staf T.-Brigade.

Vitamine „G”

Als 'n dokter een patient behandelt met 'n bepaalde kuur is het een erge teleurstelling, wanneer zelfs de verwachte reacties uitblijven: de koorts wordt niet minder, de eetlust keert niet terug, het gevoel van slaphoudt aan. Nu ben ik geen arts en de lezers geen patienten. En toch: als je iemand al meer dan 30 injecties heb toegedend of met meer dan 'n handvol vitaminen hebt bewerkt dan verwacht je toch wel iets. Misschien geen merkbare resultaten maar minstens toch enige reactie.

Tot nu toe heeft nog nooit iemand mij gezegd of geschreven, dat hij het niet of wel eens was met wat hem min of meer regelmatig werd voorgezet. Heeft nog niemand mij persoonlijk een idee aan de hand, gedaan: „hierover moest U eens wat schrijven”. Niet dat ik zo gebrand ben op lange discussies of uitgebrade correspondentie. Maar iedere mens wil toch graag zien, dat hij met zijn werk bereikt wat hij ermee bedoelt. Voor critiek moet een eerlijk mens altijd openstaan: 'n goede raad, 'n tip kan zelfs ongevraagd zeer raak en welkom zijn. Of zou nu werkelijk alles zo vervelend, geleerd, hoogdravend, vermoeiend, los van de werkelijkheid, bekrompen, zedelijkheidsmanaktig zijn; zou nu heus niemand tijd hebben voor mij en de anderen — die dienst te bewijzen?

Je kunt het met me eens zijn of niet, 'n andere mening hebben over wansmakelijke bioscoopadvertenties en kamerverstieringen, over verlot en alcohol, over sport en ontspanning over kerkboeken

en kranten, over verlovving en ruisheid over gramofonplaten en tucht, over verleden en toekomst. Maar op een beleefde en eerlijke manier getuigend van respect voor jezelf en voor anderen. Je mening zeggen of schrijven, is nog steeds flinker dan rankeren of afkammen.

Vergissen is menselijk, dat kan mij ook overkomen. Maar een verklaring kan dan het oordeel rechtzetten. Persoonlijk zou ik het b.v. niet leuk vinden wanneer mijn vader en moeder mij bij 'n eerste officiële optreden in een geboorte-advvertentie voorzien hadden van een etiket als Reddy of Cherry of Hoyte of Mildria of Ismeralde. Net of Piet of Marie, Ton of Gerda, Anke of Tjebbe geen Goed-Nederlandse namen meer zijn. En als je nu aan je zoon of dochter iets moois op de levensweg wilt meegeven wel dan hebben we 'n prachtig voorbeeld in Beatrix, Irene, Margriet en Marjke. Dat zegt wát! Zo kun je je hele leven genoemd worden ook als je verloofd en getrouwd bent. Zo'n naam heeft 'n betekenis en is 'n symbool, een steun ook voor het kind, de ouders en iedereen.

Wie noemt nu zo'n ukkepuk: bijlart, kasboek, vulpen, radar, pi-sang, midway?

Een Christen geeft bovendien aan zijn kind bij het Doopsel een naam mee voor het leven als hulp om uit te drukken na te leven wat die naam aan moeds en edels in herinnering roept: Vader of Moeder of 'n grote figuur uit vroeger tijden. Een kind is een mens, die door de doop een Christenmens, een kind van God wordt. Het zal groeien en volwassen worden maar zich altijd zijn naam

waardig willen tonen. Zo'n buiten-missige naam is wel aardig voor de ouders, niet voor het kind. Dan verdient ons prinselijk paar meer waardering, dat hun jongste dochterijf Marijke noemde, maar Maria Christina lieten dopen: om de mooie klank en de diepe zin, zoals Vondel die aangaf:

„Zij schiept haar naam uit Christus, den Behoeder als een gezalfde — uit die met Hem regeert en zij haar kroon en scepter heeft vereerd:

„Zij schiept haar naam uit Behoeder Christus, den Behoeder als een gezalfde — uit die met Hem regeert,

en zij haar kroon en scepter heeft vereerd:

met Hem regeert, Maria zelf, de zachte Maeght en Kroeder”.

Dit is pas 'n advertentie!

Pak Kebon.

Het is met verliezen niet afgelopen.

Onlangs veroordeelde de krijgsraad een militair tot een geldboete, subsidiair hechtenis, wegens het verliezen van zijn wapen, dat hij overigens reeds voor driemaal de prijs had vergoed. Het was een heel normaal geval van even afleggen, vergeten weer op te nemen, missen, terug gaan en zoeken. Maar ditmaal was het wapen weg en bleef het weg. Zo worden er dagelijks tientallen veldmutsen verloren. Zo verwisselen dagelijks tientallen parapluïes, boeken, pakjes, tasjes van eigenaar. De verliezer stond bekend als zeer plichtsgetrouw en serieus. Toch meende de krijgsraad hier te moeten straffen.

Omdat het een wapen betrof. En daarbij is het met verliezen niet afgelopen.

Behalve een verliezer is er altijd een gelukkige vinder. En die gelukkige vinder kan een vijand zijn, die dit wapen gebruikt om ons afbreuk te doen. En hoe geringer het aantal wapens is, waarover deze vijand beschikt, des te waardevoller zal die vondst voor hem zijn.

Ook onder ons komt het voor, dat iemand zijn wapen kwijt is. Hij vindt het dan meestal na enig zoeken wel terug op de plaats, waar hij het heeft laten slingeren. Maar..... even heeft hij een vijand de kans gegeven het te stelen en tegen zijn kameraden te gebruiken.

Het gebeurt zelfs ook, dat wapens inderdaad verloren gaan. Niet tijdens acties. Maar buiten het gevechtsveld, waar men alle tijd heeft op zijn wapen te letten. Van zo'n wapen kan men met zekerheid zeggen, dat het zijn weg naar de vijand heeft gevonden: geen soldaat heeft er interesse aan een tweede spuit of een tweede sien te bezitten; geen burger, die welgezind is, zal het riskeren met een wapen te worden aange troffen.

Er bestaat geen excuus. Het is geen verontschuldiging, dat men maar non-combatant is en het wapen nooit anders gebruikt als om mee op verlof te gaan, dat men het soms dagen lang niet ziet.

Want..... het is met verliezen niet afgelopen. Er zijn al te veel offensieven, wij behoeven heus onze wapen,

pens niet tegen ons zelve te gaan keren. Achter elk verloren wapen ligt straks een vijand, een kans meer, dat een der onze niet terugkeert.

Laat ieder dat beseffen en ten allen tijde de verantwoordelijkheid voor zijn wapen voelen.

Niet omdat anders mogelijk de krijgsraad hem wacht, maar omdat anders mogelijk straks weer een moeder teverreefs zal wachten, omdat het met verliezen niet afgelopen was.

M.B.

14 October.

Het is een gedenkwaardige datum. Twee jaar geleden verliet 6 R.I. het vriendelijke, gastvrije Sitard en begon haar Indische reis.

Twee jaar: een heel tijdsbestek, als men en vóór staat; een kort tijdsbestek, achteraf bezien. En ik zie nog het vertrek uit Nederland voor me: oude spoorwagens met allerlei opschriften, waarvan het meest voorkomende was: „We gaan Soekarno halen!” Dat was twee jaar geleden en die wens, dat verlangen, is nooit vervuld. Hij, die ons bekend was als jappen-collaborateur, als satelliët van Moskou, hij troont nog in Djocja en speelt nog hetzelfde verraderlijke spelletje. Twee jaar geleden verklaarde hij Nederland den oorlog, een oorlog die hij „desnoods met gifslangen zou voeren”, zoals hij verklaarde. En die oorlog voert hij nog steeds, ondanks overeenkomst, bestand en plechtige beloften van „Staakt het Vuren”. En het was ook op 14 October, dat het eerste bestand gesloten werd: 14 October 1946.

Nu is het weer een jaar later en als we dan de balans opmaken, ziet het er maar droevig uit. De propaganda van Djocja is een op-hitsing tot moord- en verniel-zucht — de door haar gepredikte merdeka een aanfluiting van alle rechts- en ordebegrippen. En de Veiligheidsraad is een clownerie, waar men bijkbaar niet eens het elementaire begrip: veiligheid, kent. Lake Success! Inderdaad, daar is een te laken succes geboekt. Wat voor waarde heeft de uitspraak van een officieel lichaam, dat van te voren reeds haar standpunt heeft vastgesteld en waar iedereen geweerd wordt, die iets naar voren brengt, wat niet met dat standpunt overeenkomt? Waar elke gegronde aanklacht wordt afgewezen, omdat die aanklacht niet strookt met de plannen der Heren? Een Raad, die wel linstert naar de verdraaide en leugenachtige verklaringen van Sjahnir c.s., maar die ogen en oren sluit voor de werkelijkheid? Een Raad, waar de grootste toon gevoerd wordt door politici, die beter deden eerst de Augias-stal in hun eigen land te reinigen.

„Nederland koopt de Indoneziërs om met voedsel en kleding”, aldus de Heer Palar, een volgeling van Moskou, wiens lijfblad De Waarheid is, de Waarheid met een hoofdletter. Voedsel en kleding, de eerste vereisten voor een menswaardig bestaan, de twee meest noodzakelijkste levensbehoeften, waarin de repoebliek zo schromelijk tekort schiet.

Arme bevolking, die wordt opgejaagd en gebrandschat door haar eigen leiders, die niet weet,

welk spelletje met hen gespeeld wordt, die slechts verlangt naar haar sawah, haar hutje en in rust en vrede wil leven. Die van de veelgeroemde Merdeka nog niets anders onderhouden heeft als ontbering, ziekte en corruptie. Een bevolking, die niets kent als elende en ontbering.

Omkoping. Hiervan vertelt de Chinese, die uitgeschud en beroofd van alles uit zijn huis verdreven wordt. De Nederlander en de Indo-Europeaan, die in handen valt van de republikeinse legerbenden en als een dier wordt afgeslacht. Omkoping. Hiervan getuigt de in weelde levende legeraanvoerder — het handjevol op-hitsers in Djocja.

Twee jaar geleden verlieten de O.V.W. ers hun land om het eerste zo rijke en mooie insulinde voor verdere vernieling te behouden. Zij gingen, vol van idealen en vol levensmoed. Velen van hen vonden hun rustplaats op het Tjilemapijn — zij zijn de waarachtige getuigen van Recht en Vrijheid. Velen ook keerden terug naar Nederland, invahde voor hun

J. v. A.

Wil in Uw door alle T-brigade-leden veelgelezen „Tijger” wel een afscheidsgroet opnemen van hun collega's van de Marine-afdeling Semarang.

Het spijt de zeelui Semarang voor andere plaatsen te moeten rullen, het spijt hun bovendien de vele goede vrienden, die zij hier gekregen hebben enige tijd niet te kunnen zien.

Weest ervan overtuigd, dat de herinneringen aan Uw brigade, gedeeltelijk op de Nieuw Amsterdam, gedeeltelijk in Fort Dickson, daarna compleet in Semarang. Tijgers op hun motorboten en voor overvoer op marinevaartuigen, voor ons de meest prettige zijn van de afgelopen paar jaren.

Moge de toekomst voortgaan de brigade succes te brengen en moge een behouden vaart het deel zijn van al haar leden.

J. B. M. J. Maas
Lt. 1/z I

Bakkerij „De Bunkers”, Semarang.

Op zoek naar het dagelijks brood.

BASIS BAKKERIJ, staat op een groot bord naast de Borsumij.

„Dan ben ik zeker verkeerd?” vraagt ik aan korp. Mollenhof bij de ingang, „ik zoek namelijk de bakkerij, waar het brood van de T.-Brigade wordt gebakken”.

„Neen, majoor, dan moet u hier zijn. Dit is de veldbakkerij voor Mid-den-Java.....”

„Djokjakarta en Soerakarta”, voegt een kennelijk met meel in betrekking staand figuur er aan toe. Ik stap dan maar het kamtoor binnen, waar ik tot mijn vreugdevolle verbazing in den sold. Reem, schrift-verter veldbakkerij, een on-leerling ontdek, dien ik in het verleden nog heb gepijnigd met de grondbeginselen van het jatin, hetwelk hem thans vermoedelijk evenzeer te pas zal komen als mij.....

Even later sta ik tussen de bakkers in Sgt. Baral, die zijn „zwijntjes” met zachte hand hoeft; sgt. Galjard, de chef van de bakkerij; korp. Koopman, afkomstig van I.R.S., die mij wordt beschreven als de torrenkoning; Brugman, die bezig is aan zijn wittebroodweken, iets wat voor een bakker toch heel normaal moet zijn. Hij ziet er naar uit! Wat een snijdend scherpe vouw in die broek en die schoenen..... als spiegels;

verdere leven. Dat is de creditzijde van de balans. Maar de twee jaar zijn ook niet vergeefs geweest. Veel is tot stand gebracht en de grondslagen voor een beter en nieuw Indonesie zijn gelegd. De Grote Oost — Sumatra, zij getuigen, wat samenwerking kan bereiken. Ook Java zal volgen, wanneer daar geheel de orde en rust zal zijn hersteld. Met dit doel voor ogen hebben wij onze taak aangevangen en wij hopen die, met Gods hulp, ook te voleindigen.

Twee jaar. Groot zijn de teleurstellingen vaak geweest en nog, maar veel is er waar we dankbaar voor mogen zijn. Dankbaar vooral, omdat we een steentje hebben mogen bijdragen voor een betere wereld; dankbaar, omdat we onze rijks- en landgenoten overzee van jappen en terreurdruk hebben mogen bevrijden. Nog is onze taak niet afgelopen, al is het einde in zicht. Laten we paraat blijven tot het laatste ogenblik.

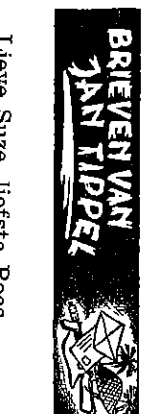
Hofman, die zich ontpopt als dorpsja, straatgenoot en zoveel andere, die ik wel van gezicht, maar niet van naam ken. Het zijn GBliërs, drie man van het dertigende, één van 2—6 en de Stootroeper, die ik al noemde. We zijn spoedig in druk gesprek, maar niet over kneden en bakken, maar over.....

Demobilisatie.

Ook hier zijn de geruchten doorgedrongen over formulieren en vertrekdatum en deze van hun onderdelen losgescuurde handwerksheden maken zich bezorgd, dat ze ook nog voor de derde divisie zullen moeten bakken. Ik troost hen zo goed ik kan en hoor, dat er verschillende onderhen zijn, die niet van plan zijn in Holland weer achter de trog te gaan staan en uitzien naar een ander vak. Van het woord „vak” is het maar een stap naar „vakloelage”, welke nog steeds niet is uitbetaald, maar waaraan gewerkt wordt. Ik spreek mijn vertrouwen uit in de toekomst en beloof, dat ook die 700 gulden van de GBliërs nog wel zullen komen — en ik meen het. En einde mijn slag ik er in het gesprek op het doel van mijn bezoek te brengen te weten het dagelijks brood van de T.-Brigade.

Eerste schreden.

Natuurlijk bestond er al een veldbakkerij op Malakka. De taak van dit clubje GBliërs bestond er in te kijken, hoe de Engelse veld- (vervolg op pag. 4/).

bent. Stel je voor, asdat je voor de lol zo met mijn gang liggen smijten. Ik word al genoeg gesmeten assik eens een keer met verlof naar Semarang ga. Want wegen onderhouden, dat kennen die republikeinen, merrakels goed. Assewe nog effen later gekomen waren, zouw de weg nderdaad weg geweest zijn.

Maar om op die sterke dame terug te komen: wij vrouwen ze wel hebben om de bren te dragen, want die begint zo zoetjes aan ook zwaar te worden. Nouw, er moeten ook officieren op het toneel komen voor een spel van je mag niet ja en niet nee zeggen en de kolonel ook. Die viel ook door de mannd, toen ze vroegen of hij een borreltje lustte maar er waren er ook een paar, die het goed vol hielden, al zouw je het niet gedacht hebben. De kaptein viel al meteen bij de eerste vraag uit. Hij gaf een heel lang antwoord. Keurig, maar toen was het laatste woordje ja. En die ordanans, over wie ik laat schreef, was ook meteen uitgeschakeld. Dat had ik niet gedoocht, want hij is altijd zo voorzichtig met zijn woorden. Je hoort hem nooit.

En we moesten ook een liedje zingen, alleen maar twee regels, maar wij zongen door en toen schold die kerniek ons uit voor extremistien, omdat wij het vuur niet vrouwen staken. Toen hebben we effen gebruld...

Net as toen van de week die jongen zijn been brak in de kalfie en tegen de overste zee, asdat zulie in Amsterdam gewend waren altijd op het asfalt te lopen. Zulie welj..... Maar hij hield er de moed in, ondanks zijn gebroken poot. Och, zo bennen we nouw eenmaal. En dat komt goed van pas. Vooral as je op een feest genodigd hent en dan as tweede luitenant zover naar achteren zit, asdat er van de kippen alleen nog maar botjes over bennen. Of asseze je rooie baret voor een rooie baard uitschelden. Vooral astie rood zouw zijn, asje er een had.

Of as je kelonnecommandant bent en je hebt nooit goed van buiten kennen leren. Of asje denkt, asdat er een extremist loopt en je schiet en het blijkt een wild zwijn te zijn en je moet het dan helemaal naar huis slepen en nog opeten ook. Of as je een pakje van je vrouw krijgt gestuurd en er blijken vijf stukken zeep in te zitten en je hebt net aan haar een grote doos met zeep gestuurd, omdat die in Holland zo schaars is..... Altijd maar de kop ophouwen, het leven is nouw eenmaal geen oetjongbingweg.

Maar ik moet nouw ophouden, want het is al laat geworden. Ik moet nouw ook het vuur gaan staken, maar wie met pek omgaat wordt er door besmet, en daarom vuur ik net as de extremistien nog effen door, maar niet stiekum en schijnheilig, maar met honderd-duizend eerlijke originele zoenen van hem, die zich noemt.

je

Jan,

Soldaat eerste klasse der Infanterie

meschiens wel denken Piet, wé lopt Tante Kee weer hard van stapel, mar waar 't hart van vol is, lopt de mond van over. Twee jaar is 'nen heelen tijd en geleuf mar gerust, det de vrouwen en meskes in Nederland zekers zoo verlangend zijn om julie terug te zien, as gullie bent om weer oew burgerpeije op te zetten. En as ge dan weer deur bosch en hei kunt wandelen, zulde messchiens nog welis aan 't petroelje denken, mar ge hoeft dan toch gin angst te hebben det d'r vanuit 'nen boom of achter 'n struik op oe geschoten hebben, det d'r vanuit 'nen boom of achter 'n struik op oe geschoten wordt en op de fietspaikes komde gin mijnen tegen. En ge hoeft ok nie jemaands veur oew deur te zetten, die uit mot kijken offer gin ekstremisten zijn. die soms stiekum binnen willen kommen.

Verder gaan we hier de weinter-slaap in. De weinter mee z'n lange avonden. Veul ister hier nouw ok nie te beleven en de biejeskopen en theaters maken gin al te besten tijd deur. 't Leven is duur en 't geld is nog duurder en d'r wordt aan amusement nie zooveul meer uitgegeven as uurst. D'r mot nog veuls te veul worden ogebouwd en voeding en kleeren zijn de uurstke vereische. In Amerika maken ze allerhand plannen om Europa d'r weer bovenop te brengen, mar de is in 'nen vloek en 'nen zucht ok nie gebeurd. De prijzenpolletiek is ok nie eenvoudig, want de werkmàn vraagt hoogere loonen en as de loonen hooger worden, gaan de prijzen ok de hoogte in en die wilden ze nouw net naar benenjen hebben. De zwarte maert ister ok mar nie uit te krijgen en zooalaan de diskrebusie duurt, houde dieë kanker ok. 't Smokkelen is 'n winstgevend baantje en de smokkelars denken op de uurstie plek aan d'ren eigen zak en die interesseert 't mar matig, det de regering om deviezen zit te springen. De Veilighedsraad heet mee 't geval Indië zoo gesoid, de ze nouw in den Haag ok nie meer weten wé ze doen moeten en de wé ze moeten doen, de durven ze nie goed aan. Ze kunnen anders mar beter deur d'n zuren appel heele geval 'n zaakje mee 'n lam handje. En ze moeten toch eens tot 'n oplossing kommen. Ge komt d'r nie mee zoete broodjes bakken en al zeggen ze dan, de ge meer vliegen kunt vangen mee honing dan mee azijn; hier motte de flitspuit gebruiken, want anders krijgde die vliegen nooit weg.

En nouw gaai ik d'r 'nen punt achter zetten, Piet want aan alles komt 'n end, zoos de slager zin toen ie de leste plak leverworst alsnee. M'n neuws is allemaal op en 't blaaike rakt zo zoetjesaan ok vol. We maken het allemaal nog best en hopen van jouw 't zelfde. Heel veul groeten, Piet, van ons allemaal en omhelst deur oew.

Tante Kee.

't Is nouw October. Twee jaar geleden vertrokken julie naar Gngeland. Ik zien 't afscheid nog hur me, assof 't gisteren gebeurd jaar. Waar blijft d'n tijd? Twee jaar in de tropen, twee jaar niks z'n z'n en wérnte. De zal oe er as ge weer terugbent, nog wel as afvallen. D'r is in die twee jaar goed besteed gewist, hoe d'r 'n ander ok over mag denken. Ge hét die twee jaar 'n aardig stukske van de wereld gezien en veural e hét hil wé menschenkennis op pannen doen. As ge op mekare baar pas echt goed kennen en dan zede de groote dingen van den mensch, mar ok z'n kleingepeden. Dan leerde mekaars eighardigheden kennen en ge mot eul deur de vingers weten te zien. 'e grootste kunst is dan om oewen gen balk wel en de splinter bij 'n andere nie te zien. En mekke-lijk is de nie, want we zijn allemaal mar veuls te gauw geneigd en mar derekt 't verkeerde te denken. Ge hét van die kruidje-ber-me-nie's die om 'nen haver-lap as 'n vaatje buskruit de lucht vrillegen en van 'n mug 'nen oliant maken, die d'r 'n soort van erkeerde vringjespolletiek op na ouwen en van d'n eene alles kun-ven en van 'n ander niks, 'n asse 'nen hond willen slaan, 'n gauw 'nen stok veinden. Mar ge zuur van binnen bent, kunnen ok nie verwachten det d'r aan 'n hutenkant suiker uit zal komen. Mar ik raak aan 't filese-eeren, Piet, en des de bedoelng de.

't Is hier niks as demobellesale, al wét de klok slaat. D'r is bekaant gin straat in Nederland f ze hebben d'r 'n kommetee van intrangst opgericht. De eenigen, die 'n blaetje mee de otrvangst in 'ren maag zitten zijn de blom-isten, want as gullie in de veintermaanden naar huis komt,ijn d'r mar weinig bloemen. Meschiens de ge zelf wé van die alnm- en pisingbahren mee kunt rengen veur de versiering. Mar anders doen wét mar mee pepier. Des nog geduldig ok. We sparen nar ouwe kranten op en maken haar slingers van. Meschiens ziede an nog welis 'nen slinger van De Waarheid" hier of daar han-urst van z'n leven ok nog 'ns wé goeds. En as pepieren rozen de eportien van de Veilighedsraad. 't Luchtje wét d'r aan zit, werken we wel weg mee oodeklonje! Ja Piet, alles is in rep en roer om lulle een waardige thuiskomst te eriden. De herremenie houdt rie keer per week rippetisie en te veurzitter van 't kommetee is unne spiets al aan't van buiten eeren. Ik mag eigenlijk wel nie d'r zoo vol van dek minnen beb- el toch nie kan houwen. Ge zult

denken. Ge het van die kruiddje-roer-menie's die om 'nen haverklap as 'n vaetje buskruit de lucht invliegen en van 'n mug 'nen olifant maken, die d'r 'n soort van verkeerde vindsjoppelletiek op na houwen en van d'n eene ales kunnen velen en van 'n ander niks. Die asse 'nen hond willen slaan, al gauw 'nen stok veiden. Mar as 'ge zuur van binnen bent, kun de ok nie verwachtten det d'r aan d'n buitenkant suiker uit zal kommen. Mar ik raak aan 't filiseen. Piet, en dès de bedoeling nie.

't Is hier niks as demobbelesatie, al wèt de klok slaat. D'r is bekaant gin straat in Nederland of ze hebben d'r 'n kommetee van ontvangst opgericht. De eenigen, die 'n bietje mee de ontvangst in d'ren maag zitten zijn de blommisten, want as gulle in de weintermanden naar huis komt, zijn d'r mar weinig blommen.

Meschiens de ge zelf wè van die palm- en pisangblaren mee kunt brengen veur de versiering. Mar anders doen we't mar mee peper. Dès nog geduldig ok. We sparen mar ouwe kranten op en maken daar slingers van. Meschiens ziede dan nog wel's 'nen slinger van 'De Waarheid' hier of daar hangen, dan doet dieë kraant veur 't uurst van z'n leven ok nog 'ns wè goeds. En as pepieren rozen de reperten van de Veiligheidsraad. 't Luchtje wèt d'r aan zit, werken we wel weg mee oodeklonje! Ja Piet, alles is in rep en roer om julle een waardige thuiskomst te bereiden. De herremenie houdt drie keer per week rippetisie en de veurzitter van 't kommetee is zanne spiets al aand't van buiten leeren. Ik mag eigenlijk wel nie uit de school klappen, mar ik zijn d'r zoo vol van dek munnen hebbel toech nie kan houwen. Ge zult

veuls te veul worden ogebouwd en voeding en kleeren zijn de uurstereisichte. In Amerika maken ze allerhand plannen om Europa d'r weer bovenop te brengen, mar de is in 'nen vloek en 'nen zucht ok nie gebeurd. De prijensjoppelletiek is ok nie eenvoudige, want de werkmán vraagt hoogere loonen en as de loonen hooger worden, gaan de prijzen ok de hoogte in en die willen ze nouw net naar benjen hebben. De zwarte mèrt ister ok mar nie uit te krijgen en zoolaanik de disterebusie duurt, houde dieë kranker ok. 't Smokkelen is 'n winstgevend baantje en de smokkelars denken op de uurstie plek aan d'ren eigen zak en die interesseert 't mar matig, det de regering om deviezen zit te springen. De Veiligheidsraad heet mee 't geval Indië zoo gesold, de ze nouw in den Haag ok nie meer weten wè ze doen motten en de wè ze mosten doen, de durven ze nie goed aan. Ze kunnen anders mar beter deur d'n zuren appel heenbijten, want anders blijft de heele geveral 'n zaakje mee 'n lam handje. En ze motten toech eens tot 'n oplossing kommen. Ge komt d'r nie mee zoete broodjes bakken en al zeggen ze dan, de ge meer vliegen kunt vanggen mee honing dan mee azijn; hier motte de filtsput gebruiken, want anders krijgde die vliegen nooit weg.

En nouw gaai ik d'r 'nen punt achter zetten, Piet want aan alles komt 'n end, zooas de slager zintoen ie de leste plak leverworst afsnee. M'n nieuws is allemaal op en 't blaaike rakt zo zoetjesaan ok vol. We maken het allemaal nog best en hopen van jouw 't zelfde. Heel veul groeten, Piet, van ons allemaal en omhelst deur oew.

Tante Kee.

verstaander heeft maar een half woord nodig.

Jij vraagt mij hoe of het met het dertende is. Nouw, ik zou zo zeggen, assik de berichten hoor, asdatteze de naam van de Tjigers geen schande aan doen. Ze moeten goed werk leveren en zo'n beetje uitverkoop en opruiming houwen van extrinisten. Ze zitten maar in de bergen te klauteren. Nouw, dat is die Limburgers wel toevertrouwd, want die hebben in Limburg ook een berg, zeggen ze. Maar we zullen bij zijn, asseze weer hier bennen en de hele Tjigerfamilie weer compleet is. Tjigers hebben tegeswoordig anders wel aftrek. Dat komt, omdat wij zo goed bennen.

Ik schreef laatst toech over ene persoon Broekman, die over het voetballen kwam praten. Ze hebben hem erg kwalijk genomen asdat hij niet naar de buitenposten wouwe en nouw willen ze hem op de binnenposten ook niet. Kolonel Tomson in Buitenzorg heeft te gen de soldaten gezegd, asdatteze niet moesten gaan lusteren. Het smoesje in de Locomotief heeft dus bijkbaar niet geholpen. Het is wat met die gezelschappen. Laan ze nouw maar niet meer zeggen, asdatteze voor de jonges komen en maar gewoon doen. Het is ommers zo'n voordelig zaakje, asdat ik het niet nodig vindt, asdattewe nouw nog extra dankbaar moeten wezen ook. Dat doen jullie in Holland toech ook niet, as je de normale, dure prijs voor het theater hebt betaald.

Maar van gezelschappen gesproken. Hier bennen de vliegende hollanders met een leuk programma. Ik heb wel weer eens een avond kennen lachen. Teminste de tweede avond. De eerste avond, toen het eigenlijk voor ons was kennen we er niet in, omdat er toen al driehonderd man teveel in de zaal zaten. Maar nouw was het beter geregeld. Ze hadden goede moppen en een sterke dame. Ik ben toech blij, asdat jij zo niet

niet wouwen staken. Toen hebben we effen gebruld...

Net as toen van de week die jongen zijn been brak in de kali en tegen de overste zee, asdat zul lie in Amsterdamsdam gewent waren altdij op het asfalt te lopen. Zul lie wel..... Maar hij hield er de moed in ondanks zijn gebroken poot. Och, zo bennen we nouw eenmaal. En dat komt goed van pas. Vooral as je op een feest genodigd bent en dan as tweede luitenant zover naar achteren zit, asdat er van de kippen alleen nog maar botjes over bennen. Of asseze je rooie baret voor een rooie baard uitschelden. Vooral astie rood zouw zijn, asje er een had.

Of as je keloncommandant bent en je hebt nooit goed van buiten kennen leren. Of asje denkt, asdat er een extrinist loopt en je schiet en het blijkt een wild zwijn te zijn en je moet het dan helemaal naar huis slepen en nog opeten ook. Of as je een pakje van je vrouw krijgt gestuurd en er blijken vijf stukken zeep in te zitten en je hebt net aan haar een grote doos met zeep gestuurd, omdat die in Holland zo schaars is..... Altdij maar de kop ophouwen, het leven is nouw eenmaal geen oetjonghingweg.

Maar ik moet nouw ophouden, want het is al laat geworden. Ik moet nouw ook het vuuren gaan staken, maar wie met pek omgaat wordt er door besmet, en daarom vuur ik net as de extrinisten nog effen door, maar niet stiekum en schijnheilig, maar met honderdduizend eerlijke originele zoenen van hem, die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat eerste klasse
der Infanterie

(vervolg van pag. 3).

bakkerij werkte. Zo tussendoor was er dan ook nog wel eens gelegenheid om te gaan zwemmen in de zee, die haar lokkende golven langs de hant Galor stuwde. Toen de Brigade vertrok, bleef de bakkerij achter om te wachten op de complete mobiele uitrusting, die in Australië was besteld. We kregen toen echter met ongenigheid met deze heren en het gevolg daarvan was, dat er geen bakkerij kwam en de bakkers noodgedwongen de tijd moesten doden met het rondrijden in trucks en andere vervoersmiddelen. Tot zij door de staf in Kuala-Lumpur ontdekt werden en op een boot gezet met bestemming Batavia. Aankomst 2 April.

Grote verrassing bij de autoriteiten aldaar, waarvan gebruik werd gemaakt om met de Plancius naar Semarang te liften, waar de verloren zoenen op 19 April arriveerden. Enkel een hunner hadden de weg al eerder gevonden vanuit het hospitaal in Singapore. Het gezelschap werd ondergebracht achter 's Landakas en begon stenen te verzamelen voor de aanleg van een oven.....

Plamplitan.

Ook zonder hun aanwezigheid werd er namelijk reeds brood gebakken in een particuliere bakkerij op Plamplitan. Een aantal jongelui, die uit de Infanteriebatallions waren gelicht, bakten daar een mengsel van meel en tarren, dat een saagselname afwisseling vormde met de lange periode van biscuits of, zoals ze in de wandeling werden genoemd „pienkskes”. Inderdaad wekten deze harde meelplaten af en toe de indruk of men alle oude sigarenkistjes ter wereld bijeen had verzameld om tot voedsel te dienen. Een filiaal werd nog geopend in Beleng en in deze twee bakkerijen werd tot de Augustusmaand een product gebakken, dat in de begijne inderdaad niet aan alle eisen voldeed, maar op den duur toch hoe langer hoe smakelijker werd. En dat was heus niet, omdat „alles op den duur wany”. Het ontbrak vaak aan de goede ingrediënten of aan de nodige hulpmiddelen om het gereed gekomen brood de verzorging te geven, die nodig was.

C.M.B. Midden-Java

Eindelijk kon in de Augustusmaand in eigen zaak worden begonnen, toen de genie gereed was gekomen met de bouw van de ovens in het Borsmij gebouw. Voor het eerst werd toen het gehele personeel bijeen gelegd en ging men zich voelen als de Centrale Bakkerij Midden-Java. Het gehele personeel: aan militairen werden er in de bakkerij slechts een twintigtal forgelui, het meeste personeel bestaait uit koelies. Omgeveer 200, die in drie ploegen zorgden, dat de ovens dag en nacht werk hebben. Iedere werker wordt elke dag voor hij de bakkerij in gaat gekend door den Hygiënist, die het maar matig vond, dat hij mij zonder voorafgaand onderzoek in zijn domein toe moest laten..... Onder loezicht van de militaire bakkers en onder oppertoezicht van sgt. Galisard, een Eiker, notabene, maar reeds helemaal met zijn overplaatsing „verzoend”, wordt in 12 grote bakken het beslag bereid, waarbij de bijzondere soort gist nog extra werk geeft. Op grote tafels wordt het brood afgewogen en opgemerkt en in de blikken gedaan. Iedere man heeft recht op 600 gram per dag. Dat betekent, dat er per dag zo ongeveer 8.000 broden gebakken moeten worden.

In de achtstijd, toen tot aan Pehalangan toe werd geleverd, zijn er dagelijks 18.000 gebakken met hetzelfde personeel, doch zonder enige onderbreking tussen de ploegen.

Om brood te kunnen bakken heeft men op de eerste plaats meel nodig. Dat beruht zich in de meelopslagplaats, waar het in balen op grote rekken ligt te wachten op de verwerking. Tevoren wordt het echter allemaal eerst geseefd. Dit vanwege de tarren. Ik heb ze gezien, maar ze bleven in de zeef achter en wor-

den ons gespaard. Voortdurend staan daar een aantal mensen zak na zak te zeven en van ongerechtigden te ontdoen.

Men heeft echter ook zout nodig. En dan moet je bij koporaal Koopman zijn. Hij houdt er een zoutziederij op na, om het voor brood te grove zout door oplossen en uitkoken tot een bruikbaar product te maken. Het is hier de afdeling men-gen en roeten.

Vervolgens water. Per dag wordt ongeveer 21.000 liter water verwerkt. Reken eens uit wat voor een bak je daarmee kunt vullen en dan denk ik, dat je een heel aardig zwenkbad hebt. Aangezien de pomp kapot is, moet dit hele meer thans per truck worden aangevoerd.

De bunkers.

En tenslotte heb je een oven nodig. Nu, hier staan er tien. De man van het deugniet met de snor, die vroeger in Duitsland is geweest, noemde ze smalend „bunkers”. Inderdaad hebben ze er iets van weg, deze logge stenen gerechten, die per maand ongeveer 225 kubieke meter hout verslinden. Iedere oven is niet veel anders dan een stenen ruimte, die met hout warm wordt gestookt. Daarna wordt de houtas eruit gehaald en worden de blikken met brood, die in de nabijheid op grote rekken hebben staan rijzen, er in geschoven. Omgeveer 35 minuten blijven zij in dit warme schuifhoekje, gemiddeld 280 per oven, en dan halen de koelies ze hardig naar buiten met hun mekerslang, „roetsparen”. Het eerste baksel gaat het snelste en..... heeft de meeste kans op een zwarte korst.

Zou men die willen vermijden, dan moest men de oven eerst wat laten afkoelen. Maar..... dat kan niet, omdat men met dezelfde warmte nog een tweede baksel moet verwerken en nog een derde. Nu is het toch al zo, dat de tweede jaag drie kwartier nodig heeft en hij de derde kan men de oven niet eens meer yol doen. Dus smijdt het korstje gelaten van je brood, als het al te zwaar mocht zijn, en bedenk, dat de veldbakers er eigenlijk reuze de smoor over in hebben als ze die zwarte ruggen zien. Veel weten doet veel vergeven!

De verzending.

De dampende broden komen uit de oven en liggen dan enige tijd af te koelen voor ze uit de blikken worden gelost. Dan zetten ze de reis naar de maag van Jan Soldaat voort. Netjes op rekken gestapeld zal je ze in de „store”, zoals dit magazijn plechtig werd genoemd, liggen. Een frisse, kraakzandelijke ruimte, die pas een groot aantal rekken bij heeft gekregen. De auto's rijden hier voor en snel worden de manden gepakt. Dan is de bemoeienis van de bakkerij afgelopen en horen onze bakkers alleen nog van hun brood als er te klagen valt. Gemeenlijk is het brood, dat wij 's avonds eten, daags tevoren smorgens uit de oven gekomen. Het versgedelpte is hier niet mogelijk, omdat al te vers brood bij het ver-voer veel te veel zou lijden.

Cantine „de Bakkerijes”.

Nog even een bezoek aan de cantine, waar sinds enkele dagen de radio van Welfare speelt, en men zich tussen de diensten in eens even gemakkelijk kan neezetten om de correspondentie met thuis te verzorgen. Het zag er zeer gezellig en vooral kraak-zandelijk uit.

Wij je wel geloven, dat ik me geneede om mijn pijp op de grond uit te kloppen? Of het altijd zo is? Och, een Nederlandse bakker heeft een goede naam wat hygiëne betreft en dan heeft hij nog niet eens een hygiënist in huis, die hem heel de dag op zijn vingers kijkt..... Ons brood is in goede handen. Van de verstrekte materialen wordt gemaakt, wat er van te maken is, er heerst een prettige geest en de jongens zijn trots op hun bedrijf, en toch weer zo bescheiden om zelf de fouten toe te geven.

Denk, als je weer in je boterham bijt, dus eens even aan de „zwijn-tjes”, zoals sgt. Barael ze noemt, die in het hete Semarang jeterlijk „voor hete vuren staan”, opdat i e d e r e m a n i e d e r e d a g z i j n 600 gram bij de keuken vindt. M.B.

Advento — 12 RVA

Op initiatief van den Cdt TROEPENDETTACHEMENT v/a STAF-KWARTIER, T^m BRIGADE Staf-PITERS, werden de voetbalwedstrijden van 2-12 RVA uitgenodigd, DO, te komen spelen op Zondag 12 October. De beide wedstrijden werden, voor het 2e elftal om 10 uur 's morgens en voor het 1e om 3 uur 's middags, vastgesteld. De 2-12, die waren behoorlijk vertegenwoordigd. En zoo begon dan om 10.00 uur de wedstrijd:

Advento 2 — 2-12 RVA 2

Onder de aanweziggen vielen ons op Lt. Kol. van LENNIEP, die beide ml artsen Dr. JANSEN en Dr. SMIT, die een foto maakten, Kap. PITERS en enige officieren van 2-12 RVA. ADVENDO wint de toss en speelt met wind mee. De zoon beschijnt fel 2 X II spelers, die voor hun resp. clubs hun beste beentje voor zullen zetten. Het fluitje klinkt en de wedstrijd neemt een aanvang. Na enige min. foreert 2-12 reeds een corner, die netjes wordt weggevoert. Een voorzet van Sitatata doet de bal bij Harings belanden, die met een keihard schot even over schiet. Advendo blijft in de aanval, zodat 2-12 verplicht is een corner af te staan. De corner wordt goed genomen en met een kopbal komt het leder op doel af, doch de doelman is op zijn plaats. Nu is het 2-12, die de aanval leidt, welke resulteert in een corner, die evenmin iets oplevert.

Het spel gaat geruimen tijd gelijk op, waarna Advendo van een uittrap gebruik weet te maken. Harings krijgt de bal en geeft een schot op doel, de doelman redt nog juist op het nippertje met de toppen van zijn vingers, de bal keert tegen de lat terug op ongeveer twee meter van doel, waar MARIE gebruik van maakt en kalm inschiet. Een gelukkig gaat 1-0 voor Advendo. 2-12 laat zich echter niet ontmoedigen en zo kan het gebeuren, dat het Advendo-doel het zwaar te verduren krijgt, terwijl verschillende malen aan de gelijkmaker wordt ontsnapt. VAN EIDEN zet de bal prachtig naar eigen doel, doch Vrouwe Fortuna is met ons, zodat de midvoor van 2-12 netjes overschiet en de scheidsrechter fluit voor rust.

Na de rust wegen beide partijen een tijd lang gelijk tegen elkaar op, doch op een gegeven moment weet 2-12 zijn kans goed te benutten en de midvoor ANTONIUS scoort de gelijkmaker. Nu wordt het spel weerlijk spannend en beide elftallen geven hun beste krachten. Het staat echter geschreven, dat Advendo moet winnen, en ziet, uit veel geharrewar voor doel is het weer MARIE, die bijna in doel staande, kalm, alsof er geen vuultje aan de lucht is. Links inschiet. 2-1 voor Advendo blijft het tot aan het einde toe. Groen van beide elftallen weet nog een doelpunt te maken, hoewel men er van beide zijden dikwijls na aan toe is. Een Advendo-speler, die de gehele wedstrijd opviel was KARSING, die ons een goede kalme back-parij te zien gaf. Het geheel was een zeer sportieve wedstrijd.

Onder gezellige kout, begaf men zich naar het gebouw waar het Troependel. is geleerd. Het midlagmaal stond reeds klaar en men kan zich begrijpen dat men het zich goed liet smaken. De supporters hadden gelegenheid om wat uit te rusten voor de volgende wedstrijd. de hoofdschool van het programma: om 3.00 uur.

Advento 1 — 12 RVA 1

Na de gebruikelijke cheers ver-richt Overste van LENNIEP de af-

trap. Het is al heel spoedig Advendo, die de bal te pakken krijgt en in de eerste minuut bijna een doelpunt maakt. Brugman, die voor vandaag linksbuiten speelt, krijgt de bal toegespeeld van de middenlinde en zet voor naar Boes, die keihard naastkooft. We krijgen een flits open partijje te zien waarin het lijkt of beide tegenstanders volkomen tegen elkaar zijn opgewassen. Advendo is na vijf minuten spelen besluit in de meerderheid en 2-12 moet een corner foreeren om erger te voorkomen. Boes kopit in de doelman slaat de bal, achter de lat, uit. goal..... helaas de scheidsrechter stond te ver af en zag het niet, dus werd niet gefloten.

Overigens belandde de bal van de doelman nogmaals bij Boes, die met de hand terugstoot in de overtuiging van een doelpunt. Het spel gaat nu geruimen tijd gelijk op en beide partijen geven een mooi kalm spel, het zien de moeite waard. Vooral de middenlinde van Advendo is er vandaag bijzonder goed in en geeft de voorhoede van 2-12 veel hoofdbrekens. Trouwens de achterhoede is ook prima in orde. Boes wordt gelesseerd vlak onder het oog en moet even het veld verlaten om zich te laten behandelen. Gelukkig had 2-12 verband en pleiser bij zich (men had er blijkkbar op gerekend), zodat het zaakje binnen enkele tellen weer voor elkaar was. Intussen kreeg de Advendo-voorhoede aardige kansen, die onbenut moesten blijven, daar de binspelers in het vuur van hun spel niet bemerkbaar hadden, dat hun midvoor versterk het gaan. Na behaald te zijn, wandelt Boes weer het veld in waar de Advendo-voorhoede nog steeds in de aanval is en zo waar hij krijgt de bal prachtig toegespeeld en met een welgemikt links schot schiet Boes in. Nu is het dan toch welklijk 1-0. Hiermede moeten de toeschouwers tot de rust genoegen nemen.

Na de rust is in een minimum van tijd het 2e Advendo-doelpunt gemaakt, wederom door Boes, die een bal, welke de linksback even onder de voet doorschuift, netjes in het hoekje plaatst. 2-0 voor Advendo. Het blijkt, dat door het snelle tempo 2-12 moegespeeld is behalve hun onverbetenlijke midvoor en zijn enige doelpunt heeft te danken. De 2-12 midvoor krijgt de bal hoog over toegespeeld rent op doel af, een schot..... doch doelman de Vries is op zijn plaats en tracht de bal te grijpen, doch een onvoorzen niet medelend graspolletje doet de bal hoger opspringen dan waarop hij rekende, zodat het leder met effect langs des doelmans borst afglijdt en tegen de binnenkant van de paal terecht komt en heel langzaam voor het doel rolt.....

De midvoor neemt een spurt en juist op het moment, dat de Vries zich van de teleurstelling geheel heeft hersteld, schuift meneer met bal en al het doel in: 2-1. Het ziet er nu even naar uit of 2-12 de gelijkmaker wil gaan scoren, maar aanval op aanval worden, door de achterhoede en de doelman, die zich geducht weren, afgeslagen. Advendo zit ook niet stil en komt nu zwaar in het overwicht, en is niet meer tot staan te brengen. Van een aanval op het Advendo-doel wordt de bal door de middenlinde netjes geretourneerd en de bal belandt in de buurt van Brugman, die een spruit inzet en zowaar kans ziet het bruine monster in te halen, even van linkerop rechtvoert, een knietehard schot schuin in doel en de doelman heeft het makken. 3-1 voor Advendo en met deze uitslag gaat een leder voldaan naar huis toe, ook de 2-12 mannen, die sportief toegeven van de uitstekende partij te hebben genomen, zodat de opzet, van 2-12 gasten een genoeiglijke voetbal-sportdag te bezorgen, volkomen was geslaagd.

of men alle oude sigarenstijfes ter wereld bijeen had verzameld om tot voedsel te dienen. Een filiaal werd nog geopend in Betang en in deze twee bakkerijen werd tot de Augustusmaand een product gebakken, dat in de beginne indertsdad niet aan alle eisen voldeed, maar op den duur toch hoe langer hoe smakelijker werd. En dat was heus niet, omdat „alles op den duur want". Het ontbrak vaak aan de goede ingrediënten of aan de nodige hulpmiddelen om het gereed gekomen brood de verzorging te geven, die nodig was.

C.M.B. Midden-Java

Kindelijk kon in de Augustusmaand in eigen zaak worden begonnen, toen de genie gereed was gekomen met de bouw van de ovens in het Borsumij gebouwt. Voor het eerst werd toen het gehele personeel bijeen gelegerd en ging men zich voelen als de Centrale Bakkerij Midden-Java. Het gehele personeel aan militairen werken er in de bakkerij slechts een twintigtal jongelui, het meeste personeel bestaat uit koelies. Ongeveer 200, die in drie ploegen zorgen, dat de ovens dag en nacht werk hebben. Iedere werker wordt elke dag voor hij de bakkerij in gaat gekeurd door den Hygiënist, die het maar matig vond, dat hij mij zonder voorafgaand onderzoek in zijn domein toe moest laten. Onder toezicht van de militaire bakkers en onder oppertoezicht van sgt. Reids en een EMER, notabene, maar geelde helemaal niet zijn overplaatsing „verzoend", wordt in 12 grote bakken het beslag bereid, waarbij de bijzondere soort gist nog extra werk geeft. Op grote tafels wordt het brood afgevoegen en opgemaakt en in de blikken gedaan. Iedere man heeft recht op 600 gram per dag. Dat betekent, dat er per dag zo ongeveer 8.000 broden gebakken moeten worden.

In de actietijd, toen tot aan Peralongan toe werd geleverd, zijn er dagelijks 18.000 gebakken met hetzelfde personeel, doch zonder enige onderbreking tusschen de ploegen.

Om brood te kunnen bakken heeft men op de eerste plaats meel nodig. Dat bevindt zich in de meelopslagplaats, waar het in balen op grote rekken ligt te wachten op de verwerking. Tevoren wordt het echter allemaal eerst gezeefd. Dit vanwege de korren. Ik heb ze gezien, maar ze bleven in de zeef achter en wor-

zwaarte korst.

Zou men die willen vermijden, dan moest men de oven eerst wat laten afkoelen. Maar..... dat kan niet, omdat men met dezelfde warmte nog een tweede baksel moet verwarmen en nog een derde. Nu is het toch al zo, dat de tweede jaag drie kwartier nodig heeft en hij de derde kan men de oven niet eens meer vol doen. Dus snijdt het korstje gelaten van je brood, als het al te zwaar mocht zijn, en bedenk, dat de veldbakkers er eigenlijk reuze de moeite over in hebben als ze de zwaarte ruggen zien. Veel weten doet veel vergeven!

De verzending.

De dampende broden komen uit de oven en liggen dan enige tijd af te koelen voor ze uit de blikken worden gelost. Dan zetten ze de reis naar de maag van Jan Soldaat voort. Netjes op rekken gestapeld zie je ze in de „store", zoals dit magazijn plechtig werd genoemd, liggen. Een frisse, kraakzandijke ruimte, die pas een groot aantal rekken bij heeft gekregen. De auto's rijden hier voor en snel worden de manden gepakt. Dan is de bemoeienis van de bakkerij afgelopen en hopen onze bakkers alleen nog van hun brood als er te klagen valt. Gemeenlijk is het brood, dat wij's avonds eten, daags tevoren smorrens uit de oven gekomen. Het verse kadeltje is hier niet mogelijk, omdat al te vers brood bij het voer veel te veel zou lijden.

Canthoe „de Bakkerijes".

Nog even een bezoek aan de canthoe, waar sinds enkele dagen de radio van Welfare speelt en men zich tusschen de diensten in eens even gemakkelijk kan neezetten om de correspondentie met thuis te verzorgen. Het zag er zeer gezellig en vooral kraak-zindelijk uit.

Wilt je wel geloven, dat ik me gekeerde om mijn pijp op de grond uit te kloppen? Of het altijd zo is? Och, een Nederlandse bakker heeft een goede naam wat hygiëne betreft en dan heeft hij nog niet eens een hygiënist in huis, die hem heel de dag op zijn vingervers kijkt..... Ons brood is in goede handen. Van de verstrakte materialen wordt gemaakt, wat er van te maken is, er heerst een prettige geest en de jongens zijn trots op hun bedrijf, en toch weer zo bescheiden om zelf de fouten toe te geven.

zodat 2-12 verplicht is een corner af te slaan. De corner wordt goed genomen en met een kopbal komt het leder op doel af, doch de doelman is op zijn plaats. Nu is het 2-12, die de aanval leidt, welke resulteert in een corner, die evenman iets oplevert.

Het spel gaat geruimen tijd gelijk op, waarna Advendo van een uitbrap gebruik weet te maken. Haring's krijgt de bal en geeft een schot op doel, de doelman redt nog juist op het nippertje met de toppen van zijn vingervers, de bal ketsf tegen de lat terug op ongeveer twee meter van doel, waar MARIE gebruik van maakt en kaln inschiet. Een gefijncht gaat 1-1-0 voor Advendo. 2-12 laat zich echter niet ontmoedigen en zo kan het gebeuren, dat het Advendo-doel het zwaar te verduren krijgt, terwijl verschillende malen aan de gelijkmaker wordt ontsnapt. VAN EDEN zet de bal prachtig voor eigen doel, doch Vrouwe Fortuna is met ons, zodat de midvoor van 2-12 netjes overschiet en de scheidsrechter fluit voor rust.

Na de rust wegen beide partijen een tijd lang gelijk tegen elkaar op, doch op een gegeven moment weet 2-12 zijn kans goed te benutten en de midvoor ANTONIUS scoort de gelijkmaker. Nu wordt het spel waarlijk spannend en beide elftallen geven hun beste krachten. Het staat echter geschreven, dat Advendo moet winnen, en ziet, uit veel geharrewar voor doel is het weer MARIE die bijna in doel staande, kaln, alsof er geen vuilte aan de lucht is, links inschiet. 2-1 voor Advendo blijft het tot aan het einde toe. Geen van beide elftallen weet nog een doelpunt te maken, hoewel men er van beide zijden dikwijls na aan toe is. Een Advendo-speler, die de gehele wedstrijd opviel was KARSING, die ons een goede kalme back-partij te zien gaf. Het geheel was een zeer sportieve wedstrijd.

Onder gezellige kout, begraf men zich naar het gebouw waar het Troependet is gelegerd. Het middagmaal stond reeds klaar en men kan zich begripfen dat men het zich goed liet smaken. De supporters hadden gelegenheid om wat uit te rusten voor de volgende wedstrijd. de hoofdschotel van het programma: om 3.00 uur.

Avendo 1 — 12 RVA 1

Na de gebruikelijke oheers verlicht Overste van LENNENP de af-

voor versterk liet gaan. Na behaaldeld te zijn, wandelt Boes weer het veld in waar de Advendo-voorhoede nog steeds in de aanval is en zo waar hij krijgt de bal praktisch gespeeld en met een welgemikt links schot schiet Boes in. Nu is het dan toch werkelijk 1-0. Hiermede moeten de toeschouwers tot de rust genoegen nemen.

Na de rust is in een minimum van tijd het 2e Advendo-doelpunt gemaakt, wederom door Boes, die een bal, welke de linksback even onder de voet doorschuift, netjes in het hoekje plaatst: 2-0 voor Advendo. Het blijkt, dat door het snelle tempo 2-12 moegespeeld is behalve hun verbeterde midvoor en rechthoek, waaraan 2-12 dan ook zijn enige doelpunt heeft te danken. De 2-12 midvoor krijgt de bal hoog over toegespeeld rent op doel af, Vries is op zijn plaats en tracht de bal te grijpen, doch een onvoorzen niet medetellend Grasspoltje doet de bal hoger opspringen dan waarop hij rekende, zodat het leder met effect langs des doelmanns borst afglijft en tegen de binnenkant van de paal terecht komt en heel langzaam voor het doel rolt.....

De midvoor neemt een spurt en juist op het moment, dat de Vries zich op de teleurstelling geheel heeft hersteld, schuift meneer met bal en al het doel in: 2-1.

Het ziet er nu even naar uit of 2-12 de gelijkmaker wil gaan scoren, door de achterhoede en de doelman, die zich geducht weren, stil en komt nu zwaar in het overwicht, en is niet meer tot staan te brengen. Van een aanval op het Advendo-doel wordt de bal door de middenlinie netjes geretourneerd en de bal belandt in de buurt van Brugman, die een sprint inzet en zowaar kans ziet het brulle monster in te halen, even van linkerop rechtervoet, een knetterhard schot schuin in doel en de doelman heeft het nakijken. 3-1 voor Advendo en met deze uitslag gaat een ieder voldaan naar huis toe, ook de 2-12 mannen, die sportief toegeven van de uitstekende partij te hebben genoten, zodat de onzet, de 2-12 gasten een genoegevoelke voetbal-sportdag te bezorgen. volkomen was geslaagd.

MASMAN & STROINK S.M.G.